

LBRIS

We know
books

YOSHINORI SATO

Amintiri din tinerețe

Prefață de
CORNELIA SEKIGUCHI

Casa Cărții de Știință
Cluj-Napoca, 2025

Fii mereu tânăr și cu cât mai multă energie! Eu aștept noi amintiri despre dumneavoastră! Pe care încă nu le-ai scris! Care vor continua povestea vieții dumneavoastră, pe cât de tristă, pe atât de romantică!

Ați fost cel mai bun în lupta pentru fericire!

Ați fost cel mai fecund Maestru în arta de a povesti!

Mulțumesc frumos pentru încredere și pentru prietenie!

Să vă dea duhurile neamului multă inspirație și putere de viață! Pentru viitoarele povestiri și schițe romantice!

Super – succes în continuare, vă doresc!

Aștept cu nerăbdare noi romane și povestiri!

Este o poezie, foarte frumos scrisă, de un poet evreu celebru, Eduard Asadov. El a activat ca jurnalist militar în timpul Marelui Război din 1940-1945 și, după o rană gravă, a devenit complet orb. Dar tot ce a scris fiind deja orb este valoros! Inspirat de Iubirea Eternă și Nemuritoare, Eduard Asadov scrie un imn dedicat tuturor Poeților Îndrăgostiți! *Când se îndrăgostește un poet...!*, așa se numește poezia. Am încercat s-o traduc în română.

*Când se îndrăgostește un poet –
Atunci cu Aur și Lumină –
Sufletu-i vibrează și se combină!...*

Cu mult respect și stimă,

Veronica Kim

jurnalistă a Companiei Tele-Radio Moldova,
fostă lucrătoare a Centrului Militar Edineț

Cuprins

Prefață | 5

Cornelia Sekiguchi

Amintiri din tinerețe | 15

Yoshinori Sato

Dedicație pentru cel mai înțelept om din
Țara Soarelui-Răsare, familist ideal și cel mai iubit bunic,
profesor de limba japoneză, scriitor, poet și traducător din
limba și literatura română: Yoshinori Sato! | 83

Veronica Kim

Amintiri din tinerețe

❖ 1 Speranțe mărețe

10 aprilie, zi de o importanță deosebită pentru viitorul meu: am avut șansa de a fi admis la universitate*. În acea zi, când a avut loc ceremonia de deschidere a noului an universitar, am făcut primul pas pe poartă, cu inima încărcată de speranțe și gânduri mărețe.

După ce s-a încheiat ceremonia, îndreptându-mă spre casă și uitându-mă la nenumăratele flori de primăvară care începeau să înflorească pretutindeni prin oraș, mi-am zis, neputând să opresc bucuriile care izvorau continuu din inima mea: „Oare ce fel de zile mă vor aștepta de acum înainte?”

❖ 2 O întâlnire

Au început cursurile la universitate. Urma să învățăm „artele liberale” (adică acele discipline academice, cum ar fi limbile străine sau cele clasice, istoria, filozofia, știința abstractă) timp de un an și jumătate.

La prima lecție, am stat în primul rând din sală, alături de doi dintre prietenii mei. Lângă noi, mai erau așezate trei

* În 1968 mi-am început studiile la Universitatea Yamagata.

studente. Din întâmplare, poate, în următoarea zi ne-am așezat din nou unii lângă alții.

Astfel, noi, cei șase studenți, ne-am împrietenit treptat și am format un cerc de prieteni. Nova* era una dintre membrele acestui cerc.

❖ 3 Ca o briză

În grupul nostru, discutam adesea pe diferite teme. Mie îmi plăcea să vorbesc mai ales cu Nova. Voiam să știu cât mai multe despre ea.

Apropo, eu mă născusem și crescusem într-un sat. Așa că nu puteam să vorbesc decât în japoneza locală. Nova, însă, vorbea o limbă japoneză frumoasă. Vocea ei era atât de clară și suna atât de melodios! Mi se părea că ar fi orășeancă. Atunci când auzeam vocea ei, mă simțeam de parcă o briză adia și-mi mângâia obrazii.

❖ 4 Träumerei

Într-una din zile, Nova mi-a zis: „Mie îmi place pianul.” Atunci am întrebat-o: „Se poate, te rog, să-mi dai o lecție de pian?” Și am adăugat: „Din păcate, n-am cântat niciodată la pian.”

Ne-am dus la clădirea Facultății de Pedagogie. Acolo erau multe încăperi destul de mici. În fiecare se afla câte un pian, la care studenții ce aveau să devină învățători făceau exerciții individuale.

* Nova este numele fictiv al colegei mele din anii studenției, derivat din numele său adevărat.

Am intrat într-una din aceste săli pentru exerciții. Nova s-a așezat la pian, și-a lăsat degetele să-i alunece pe claviatură, interpretând foarte frumos melodia *Träumerei*. După aceea, m-a învățat cum să-mi mișc degetele pe clapele pianului. La final, mi-a dat ca temă să interpretez notele gamei: „do, re, mi, fa, sol, la, si, do”. M-am simțit fericit toată ziua.

❖ 5 Dama cu camelii

Îmi place mult să citesc. Și în vremea aceea îmi plăcea să citesc, voiam să lecturez cât mai multă literatură universală.

Era duminică. Mi-am petrecut toată ziua acasă, citind *Dama cu camelii* scrisă de Alexandre Dumas.

Simțindu-mă obosit de atât de mult citit, am pus cartea pe birou și, luându-mi obrazii între palme, m-am gândit la frumoasa eroină a romanului. Pe neașteptate, chipul Novei a apărut în fața ochilor mei, în locul protagonistei.

❖ 6 Mireasma părului

Într-o zi, am avut un curs de limba franceză. Toți membrii grupului erau sârguincioși. Ne-am așezat în primul rând din sală, ca de obicei.

Toată seara și noaptea dinainte, eu și Nova ne pregătiserăm temeinic, fiecare acasă, pentru cursul acela. Acum, în pauza dinainte de curs, era vremea să discutăm și să ne explicăm reciproc ceea ce nu am înțeles. Din când în când, o mai întrebam câte ceva pe Nova, iar ea îmi răspundea. La rândul meu, îi răspundeam când ea punea întrebări.

Încercând să înțelegem textul dificil, fețele noastre ajungeau câteodată foarte aproape una de alta. Atunci, mireasma părului ei îmi gădila dulce nările.

7 Eseul Novei

Nova era înscrisă la cercul de geografie, iar eu făceam parte din cercul de lingvistică japoneză.

Într-o zi, am mers să văd un prieten în sala unde se desfășurau cursurile de geografie, fiindcă aveam ceva ce trebuia să-i transmit. Dar acolo nu era nimeni. Pe birou se afla o revistă a cercului de geografie. Deschizând și răsfoind revista, am găsit pe una dintre pagini un eseu al Novei. Cedând ispitei, l-am citit.

Erau exprimate acolo gândurile ei pozitive despre felul în care ea abordează învățarea. Când l-am citit, inima mi-a fost năpădită de un sentiment puternic de respect pentru ea.

8 Fantezii de dragoste

Noi, cei șase studenți, eram nedespărțiți. Eram prieteni buni, vorbeam mult și învățam unii de la alții.

Nova îmi dădea adeseori lecții de pian. Era o mare plăcere să fiu cu ea. Era doar atât, nimic mai mult. Voiam ceva care să mă lege mai strâns de Nova. Așa că, adeseori, mergeam cu o problemă fără prea mare importanță să mă ajute, doar pentru a mă afla în preajma ei. Uneori, mă cufundam în fantezii de dragoste cu ea.

9 Un peisaj de mai

Într-o zi frumoasă de mai, m-am plimbat până la malul râului Mogami*. Am ajuns la dig și de acolo am privit în jurul meu.

Toate răsaturile verzi din orezărie se clătinau în briza vântului, iar piersicii și merii înfloreau foarte frumos pretutindeni.

În curtea fiecărei case, păpuși făcute din pânză, care se mâneau cu niște crapi (se numesc *koinobori* în limba japoneză), „înotau” viguros, înălțați în vârful stâlpului. Era acel splendid peisaj de mai pe care îl iubesc din toată inima.

M-am întors și am privit câțva timp șuvoiul râului Mogami. După aceea, culcat pe iarba proaspătă de pe dig, m-am concentrat să citesc romanul *O femeie* de Takeo Arishima.

10 Florile de paulownia

Într-o frumoasă zi de iunie, m-am plimbat până la poalele muntelui, aproape de periferia satului, care își înalță semeț vârfurile spre cer. De o parte și de alta a străzii pe care pășeam agale, cireșii gemeau sub greutatea fructelor mici și roșii care le împodobeau crengile.

Trecând printr-un sat, am ajuns la marginea unei păduri. Ciripitul păsărelelor și umbra copacilor parcă mă invitau. Am intrat. Atunci, un grup de flori purpurii mi-au atras atenția. Erau niște flori nu prea mari, dar nici prea mici, în formă de trompetă, care poartă numele de paulownia. Florile de

* Mogami, râu care străbate prefectura Yamagata și se varsă în Marea Japoniei.

paulownia se scuturau sub adierea vântului, iar petalele lor atingeau pământul, de parcă voiau să-l îmbrățișeze.

11 Un trandafir

Plimbându-mă fără țintă prin campus, m-am întâlnit din întâmplare cu un prieten. Așezați pe o bancă din fața fântânii arteziene, am povestit despre ce am mai făcut în ultimele zile.

Atunci i-am vorbit despre Nova și i-am destăinuit că are un loc special în inima mea. I-am povestit fără a rosti numele ei.

Prietenul meu mi-a zâmbit și, făcându-mi cu ochiul, mi-a spus: „Hai să mergem la mine acasă!”

În grădina casei lui înfloreau nenumărați trandafiri multicolori. A ales un trandafir roșu și, desprinzându-l atent de tulpină, mi-a spus: „Îți dau această floare ca să-ți aducă noroc în viitor, pentru că aceasta este floarea pasiunii!”

12 Satul meu

Sătucul în care m-am născut și am crescut este înconjurat de vaste orezării. În august, licuricii strălucesc cu cea lumină trecătoare și misterioasă printre răzoarele din orezăriile de pretutindeni, iar în septembrie, libelulele roșii zboară în mici roiuri, unele peste altele, deasupra câmpurilor de orez. Pe înserat, când soarele apune, spicele de orez care abia s-au copt se clatină ușor sub adierea vântului răcoros. Clătinându-se, ele seamănă cu mici unde ce se formează la suprafața unui lac.

De fiecare dată când un taifun lovește satul acesta, toți țăranii își fac griji pentru recolta de orez. Abia în luna octombrie, când văd minunatul covor auriu copt, liniștea reapare pe chipul țăranilor.

13 Sunetele flautului

Într-o zi de toamnă, m-am așezat pe peluza din campus alături de Nova. Pe iarba moale i-am așternut batista mea ca să se așeze. Nu mai făcusem niciodată așa ceva pentru nicio fată.

Cu o zi înainte, după ce îmi dăduse o lecție de pian, mi-a spus: „Știi să cânt și la flaut.” Atunci i-am cerut: „Aș vrea să te ascult cântând la flaut.”

În acea zi, ea a cântat cu pasiune cântecul *Libelule roșii*. Am fost fermecat de interpretarea ei. Ah, pe atunci, ne integram atât de natural în peisajul campusului!

Sub razele blânde ale soarelui de toamnă, mă rugam în sinea mea: „Aș vrea să stau aici, așa, împreună cu Nova pentru totdeauna.”

14 Un mare bonz și un discipol de-al lui

Într-o noapte, citeam romanul intitulat *Un mare bonz și un discipol de-al lui*. Marele bonz se numea Shinran, iar discipolul lui, Yuien. Sunt oameni care au trăit cu aproape șapte secole în urmă în Japonia.

Într-o zi, Shinran i-a spus lui Yuien, care era îndrăgostit și chinuit: „Dragostea nu se împlinește prin jurăminte, ci este un destin care se împlinește prin rugăciuni fierbinți.”